

арецътъ. — Но казвамъ ти че сжмъ гарванъ, а денчаринъ. Чуденъ случай: Когато (ти помнишь?) хжрли тя въ рѣката, азъ зехъ да тичамъ подира цѣхъ да се хвжрлиж отъ тая скала. Тоя си часъ ихъ че ме бутахж двѣ силни крила изъ подъ митѣ и ме джржѣха въ въздуха. Отъ тогива азъ тукъ, тамъ, ту кжлвамъ нѣкоя мжртва крава, ту и грачѣж на могилата.

язътъ. — Колко е за сжжаляване! Кой се грижа тебе?

арецътъ. — Да, нужно е да се грижѣтъ за мещото сжмъ остарѣлъ и сжмъ станжлъ като дѣте. дастие грижи се за мене Русалчицата.

язътъ. — Коя?

арецътъ. — Внучката ми.

язътъ. — Не ми е вжзможно да го разберж! Старъ тоя лѣсъ ти или ще умрѣшь отъ гладъ, или е изѣде нѣкой звѣръ. Не щешъ ли да дойдешъ оятъ теремъ за да живѣешъ съ мене?

арецътъ. — Въ теремътъ ти? Благодарѣж ти! ме привлечешъ тамъ за да ме удавишь. Тукъ сжмъ живъ, ситъ и свободенъ. Нещж да дойдж оятъ теремъ.

язътъ. — И за това азъ сжмъ виновенъ! Колко рашно да си загуби человекъ умътъ! По-добрѣ е мръ: мжртвецътъ гледами съ уважение, молимъ него: смжртъта изравнява сичкитѣ человекѣци. Но сичкий отъ умъ человекъ престава да е человекъ. Разно му остава думата — той не управлява думата си; животното намира въ него свой братъ; той се смѣхъ на хората. Сѣки става неговъ господинъ и Богъ даже не го сжди. . . . Нещастний станъ! Неговото виждане разбуди въ мене сичкитѣ грѣхѣ на раскайванѣето.

арецътъ. — Ето го. Едвамъ го намѣрихме.

язътъ. — Защо сте дошли?

арецътъ. — Княгинята ни прати. Тя се страхува да не стане нѣщо.